

МОТИВИ ПО ПРИСЪДА ПО НДОХ №10732/2021 г. ПО ОПИСА НА СРС,
НО, 104 състав:

Софийска районна прокуратура е внесла обвинителен акт срещу К. ЛЮБ. Р. за това, че на 21.04.2017 г. около 23:10 часа, в гр. София, в магазин „С март“, находящ се на ул. „К*****“ № 64, чрез нанасяне на удар със стъклена бутилка в лявата половина на лицето на КС. Л. /*****/, му причинил средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на лявата половина на горната челюст и навлизане на кръв в костната пазуха на горната челюст, които наранявания в съвкупност реализират медико-биологичния признак счупване на челюст, като деянието е извършено по хулигански подбуди - при явно незачитане и нарушаване на порядките в обществото и правата на личността, тъй като е осъществено на публично място, при демонстрация на безнаказаност и пренебрежение на установените правила, закрилящи добрите нрави в обществото, телесната неприкосновеност и достойнството на отделната личност - престъпление по чл.131, ал.1, т.12 вр. с чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК.

В съдебно заседание участващият по делото прокурор от Софийска районна прокуратура поддържа внесеното обвинение срещу подсъдимия К. ЛЮБ. Р..

Счита, че в приключилото съдебно следствие по безспорен и категоричен начин се доказва времето, мястото, начина и авторството на извършеното деяние. Описаната в обвинителния акт фактическа обстановка се потвърждава изцяло от събраните в хода на съдебното следствие доказателства, като в тази връзка следва да се посочат разпитите на свидетелите, които са последователни, логични и непротиворечиви и по категоричен начин сочат, че именно Р. е извършил деянието, за което е привлечен към наказателна отговорност.

Показанията на свидетелите се подкрепят и от изготвените по делото експертизи, както и от писмените доказателства, надлежно приобщени по реда на чл.283 НПК в хода на съдебното следствие.

В тази връзка моли за присъда като съдът признае подсъдимия Р. за виновен по така повдигнатото му обвинение.

В конкретния случай счита, че не са налице смекчаващи вината обстоятелства, а за отегчаващи такива следва да се считат нараняванията, които е получил пострадалият и включени в правната квалификация на деянието. Ето защо моли за осъдителна присъда, с която подсъдимият да бъде признат за виновен като му се наложи наказание към средния размер, предвиден в съответната норма при условията на чл.54 от НК.

В случай, че подсъдимият бъде признат за виновен да му бъдат възложени направените по делото разноси.

Съдът е конституирал пострадалия КС. Л. като частен обвинител.

Частният обвинител КС. Л., уведомен, не се явява лично, но се представлява от адв.С., която счита, че в хода на настоящото производство се събраха безспорни доказателства за авторството на извършеното престъпно деяние, характера и размера на вредите, причинени с деянието.

Като единствен пропуск в производството вижда неразследването на евентуален расистки мотив при извършването на нападението. Безспорно е, че подсъдимият е нападнал пострадалия като го е ударил с бирена бутилка по главата. Подсъдимият Р. в обяснение, което дава пред полицейските органи на 13.09.2017 г. заявява, че влизайки в магазина да си вземе бира видял, цитира: „Негър с българка“ и го ударил с бутилка бира в главата.

Идентифицирането на жертвата по етнос и цвят на кожата е индикативно и държавата в лицето на разследващите органи трябваше да проведе ефективно разследване за евентуално престъпление от омраза. Тук висящ остава въпросът защо подсъдимият Р. от всички клиенти на магазина е избрал да нападне единствения, който е с различен цвят на кожата. Игнорирането на расистките мотиви от страна на прокуратурата и представянето им като хулигански такива, тоест неутрални спрямо личността на пострадалия съставлява нарушение на Европейската конвенция за защита правата на човека и по-конкретно на чл.3 в неговия процесуален аспект, разгледан самостоятелно и във връзка с чл.14 от конвенцията. България е осъждана от Европейския съд по правата на човека за своето бездействие да разследва явни расистки мотиви.

По делото А* срещу Б*ЕСПЧ казва, че когато разследват случай на насилие и съществуват подозрения, че в основата им е расистко поведение държавните власти имат допълнително задължение да предприемат всички разумни мерки, за да разкрият била ли е налице расистка мотивация и да установят дали чувства на омраза или предразсъдъци са изиграли роля в събитията. Ако не направят това и приравнят насилие и бруталност по расистки подбуди на случаи, които не са свързани с расизъм значи си затварят очите за специфичния характер на действия, които са особено пагубни за основните права.

Независимо от горното свидетелката З. в хода на досъдебната фаза е разпознала подсъдимия като извършител на нападението. Тя го разпозна и в съдебна зала.

Подсъдимият сам признава пред свидетеля Л., че извършител на нападението. Свидетелят Л. разпознава от видеозаписите по ръст, телосложение, коса, прическа и излъчване на лицето, поглед и походка как изглежда нападателят, който се оказва задържан по друг случай и при проведената беседа признава, че именно той е нанесъл удара с бутилката.

Възможността за разпознаване на извършителя от видеозаписите се потвърждава и от вещото лице П., който заяви, че качеството на видеозаписа

позволява лицето да бъде разпознато от свидетели и очевидци и от лица, познаващи го.

Видно от изготвената комплексна психиатрична и психологична експертиза към момента на извършване на нападението подсъдимият Р. е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, ето защо той следва да понесе предвиденото в закона наказание за извършеното престъпление, довело до средни телесни увреждания на пострадалия – счупване на челюстта с трайни последици за дъвченето и говора и последици, които се наблюдават и до днес почти седем години след извършване на нападението.

Пострадалият Л***** заяви, че все още носи белег на лицето си, чувства болка под окото, тъй като костта все още е счупена, лицевият нерв е засегнат, има шум в лявото ухо и не може да слуша силна музика.

Предвид всичко казано моли съдът да признае подсъдимия за виновен за извършеното престъпление по чл.131, ал.1, т.12 вр. чл.129, ал.2 вр. ал.1 НК.

Моли да й бъдат присъдени и разноски, за които представя молба.

Защитникът, адв.В., пледира за оправдателна присъда.

От събраните писмени и гласни доказателства не може да бъде направен категоричен извод така, както законът изисква, че на посочената в обвинителния акт дата и място същият е извършил действия, с които е причинил средна телесна повреда на ЧО Ланкастър и в този смисъл счита, че не е доказано авторството на деянието.

Когато направим преглед на свидетелските показания се вижда, че нито един от описаните свидетели не разпознава подсъдимия Р. като автор на престъпното деяние.

По делото са събрани няколко вида свидетелски показания.

Свидетелските показания на служителките в магазина, това са служителката С. и служителката С*** служителката С**** обаче посочва, че познава подсъдимия Р. като лице, което посещава магазина, но тя не го разпознава като лице, което е било процесната вечер в магазина въобще, а още по-малко лице, което да е нанесло удара на ЧО Ланкастър и по този начин да му е причинил средна телесна повреда. От показанията на тази свидетелка е видно, че лицето, което е нанесло удар е било с качулка на главата и въобще не се е виждало неговото лице. В същия смисъл са показанията и на другата разпитана свидетелка, свидетелката С., която също работи в магазина, там е била процесната вечер и тя казва, че не видяла подсъдимия Р., не е видяла и лицето, което е нанесло удар на ЧО Ланкастър. И двете служителки на магазина са виждали, познават подсъдимия Р. и в случай, че той беше автор на престъпното деяние, то тогава биха могли да го посочат като такъв.

Недоказан остава и фактът, че от съдебно-техническата експертиза се доказвало, че именно Р. е извършител на престъпното деяние. Това е така,

защото на видеозаписите и според С*****не се разпознава извършителя на престъпното деяние, а това е видно и от изготвената по делото техническа експертиза.

Съобразно заключението на вещото лице записите от камерите, предадени за техническо изследване са с недостатъчно качество и като такива са негодни за целите на идентификацията и фотосъпоставимото изследване, но казва експертът позволява лицето да бъде разпознато от свидетели, очевидци и познаващи го лица.

Двете свидетелки, които са били очевидци на престъпното деяние сочат, че не го разпознават, не го разпознава и свидетелката З., която е разпитана на 22.04.2017 г. непосредствено след извършване на престъпното деяние.

В разпита, скрепен в протокол на 22.04.2017 г. същата заявява, че „Някакъв непознат е лицето, което го удари, но това лице беше зад гърба ми и аз не можах да го видя.“. Това изрично е записано в протокола от 22.04.2017 г., както и в протокола за разпит на ЧО Ланкастър, който също заявява, че не видял лицето.

В протокола за разпит на ЧО Л***** проведен в открито съдебно заседание на едно място е посочено, че той разпознава „Ето да, видите ли, че точно ей това лице, което седи на подсъдимата скамейка той е извършил престъпното деяние“, но малко по-надолу в същия този протокол той казва „Аз не го видях, а го е видяла Й. и това заявих пред органите на ДП.“.

Свидетелката Й.З. първите дни, когато впечатленията ѝ са най-силни, най-трайни тя заявява, че въобще не го е видяла, че е видяла само лице с качулка и с тъмни дрехи, дошло иззад гърба ѝ, което вероятно е било в магазина да удря нейния приятел по главата с бирена бутилка.

Едва на 26.08.2020 г., тоест три години и четири месеца по-късно, същата тази свидетелка вече дава подробно обяснение относно личността на подсъдимия Р. и на лицето, което според нея е извършило престъпното деяние и описанието, което тя е дала е: „Видях лице, което е с остри черти на лицето, което е с изразени вежди, което е с кафяви очи“, „кафяви очи“, въпреки, че свидетелката З. казва, че тогава е било тъмно и въобще не се е виждало лицето.

Същите тези показания дават и останалите две свидетелки.

Подробно се описват четири години по-късно дрехите на лицето, което е извършило престъпното деяние. Същите тези показания са дадени и в деня, когато е извършено разпознаване на лице по фотоснимки. Очевидно някой ѝ е показал на тази свидетелка лицето, което може да бъде разпознато и тя е описала лице от показаната ѝ снимка, а не лицето, което е видяла в магазина да извършва престъпното деяние. Поради тази причина и следва да бъдат оставени без уважения твърденията на частния обвинител и на държавното обвинение, че е налице разпознаване. Кого всъщност са разпознали? Защо не са го разпознали така, както законът изисква да се яви лично в 04 РУ – СДВР,

а подсъдимият живее срещу него в присъствието на защитник да бъде извършено разпознаване и да се види дали наистина разпознаващото го лице извършва разпознаване така, както законът изисква.

Свидетели, които познават подсъдимия не го разпознават, разпознава го свидетелка, която го е видяла само в гръб, в тъмното с качулка на главата и то едва четири години по-късно.

По отношение на другия разпитан свидетел, свидетеля Л., който към онзи момент е работил в полицията според показанията на свидетеля Л. подсъдимият Р. сам е направил изявление, че той е извършил престъпното деяние тогава.

Показанията на свидетеля Л. не могат да бъдат приобщени по делото, доколкото трайната съдебна практика изисква показания, които са дадени в друго качество пред оперативен работник на съответното РУП да не бъдат кредитирани и въобще да не бъдат събирани в хода на едно наказателно дело.

Налице са противоречия в показанията на този свидетел, защото първо той казва, че е разпитвал това лице по друго разследване, за което той бил привлечен на разпит и след като този свидетел е разпитван някакви хора там на улицата, кой би могъл да извърши престъплението и от улицата са му казали, че вероятно това е лицето и той е решил, че видите ли точно подсъдимият Р. е извършил престъпното деяние.

Малко по-надолу в разпита на този свидетел, същият той заявява, че подсъдимият Р. не го е виждал друг път и не го е разпитвал в хода на досъдебно производство. Само това противоречие, показанията на този свидетел, който е бил и оперативен работник, който е събирал оперативна информация по друго разследване, а малко по-надолу казва, че не е бил такъв следва да бъдат отхвърлени като показания, които да са категорични, които да са логични, непротиворечиви и да сочат на един категоричен извод кой е автора на престъпното деяние.

Следва още да бъде посочено, че е иззета веднага бутилката, с която Л*** е ударен и въобще никакви следи по тази бутилка не са открити.

Противоречията в показанията на тези свидетели, заключението на съдебно-техническата експертиза, противоречието в показанията на свидетеля Л. и заявеното в съдебно заседание от свидетелките служителки на магазина, които имат непосредствени впечатления от подсъдимия Р. сочат на единствено категоричния извод, че авторството на деянието по това дело не е доказано, защото каквото и да е вършил в миналото подсъдимият Р. това не означава, че от четвърто районно управление могат за всяко нещо, което се случва на територията на четвърто да привличат именно това лице като извършител на някакво престъпно деяние.

Никъде в обвинителния акт, никъде в хода на разследването в нито един момент не е посочено, че деянието е извършено по расистки подбуди.

Следва още да бъде посочено, че частният обвинител е бил запознат с

материалите по досъдебното производство, същият се е явявал на разпит в хода на досъдебното производство, бил е защитаван от адвокати във всеки един момент са могли да направят възражение, че обвинението не е повдигнато както трябва, че има допуснати съществени процесуални нарушения, че не е изследвано, че престъплението е извършено на расистка основа, за да може едва към настоящия момент в хода на съдебните прения да се повдига именно такъв мотив. Това е недопустимо, още повече, че ние едва сега сме запознати с този мотив и не сме могли да осъществим защита. Няма искане да се върне делото на органите на ДП, за да могат да си оправят този пропуск, на който толкова се набляга в пледоарията на процесуалния представител на частния обвинител.

Моли съдът да постанови оправдателна присъда, защото обвинението не е доказано, а присъдата не може да се крепи на предположения.

Подсъдимият К. ЛЮБ. Р., редовно призован, се явява лично, ползва правото си да не дава обяснения, изразява съгласие с адв.В., моли да бъде оправдан.

От фактическа страна:

От събраните по делото доказателства, обсъдени по реда на чл.14 и чл.18 от НПК, съдът приема за установено следното от фактическа страна:

Пострадалият КС. Л. (Х*****), американски гражданин, и св.Й.З. са приятели, като и двамата не познавали подс.К. ЛЮБ. Р..

На 21.04.2017 г. около 23 :00 ч. подс.К. ЛЮБ. Р., пострадалият КС. Л. и св.Й.З. се намирали в магазин „С март“, находящ се на адрес: гр.София, ул. „Крум Попов“ №64.

Пострадалият КС. Л. и св.Й.З. напазарували, заплатили покупките си и се насочили към изхода на магазина.

В магазина, в близост до изхода, имало АТМ устройство (банкомат).

Пострадалият КС. Л. се спрял, за да изтегли пари от банкомата, а св.З. го изчаквала на около метър встрани от него.

В това време подс.Р. също вървял към изхода, като в ръка носел стъклена бутилка от бира. Той видял, че пострадания Л. тегли пари от банкомата.

Подс.Р. приближил пострадания откъм гърба, леко странично и без причина му нанесъл удар със стъклената бутилка в лявата половина на лицето, след което хвърлил бутилката и напуснал магазина.

Пострадалият КС. Л. изпитал силна болка и клекнал на пода. Св.З. възприела удара и излизането на подс.Р. от магазина, и отишла при пострадания, за да провери дали е добре.

Бил подаден сигнал на тел.112 и на място пристигнали полицейски служители от 04 РУ-СДВР и екип на ЦСМП.

Пострадалият КС. Л. бил откаран от екип на ЦСМП в УМБАЛСМ „П.“ за оказване на медицинска помощ.

Като нанесъл удара с бутилка в лицето на пострадалия подс.Р. причинил на КС. Л. счупване на лявата половина на горната челюст и навлизане на кръв в костната пазуха на горната челюст, които наранявания в съвкупност реализират медико-биологичния признак счупване на челюст.

Подсъдимият К. ЛЮБ. Р. не е осъждан към датата на деянието.

По доказателствата:

Горната фактическа обстановка се установи от събраните по реда на съдебното следствие доказателства, както следва:

1.показанията на разпитаните в хода на съдебното следствие свидетели КС. Л., Й.З., С.С. и Р.С.;

2.заключението по съдебно-медицинската експертиза по писмени данни, изготвено по реда на съдебното следствие от експерта д-р Р. Х.;

3.заключението по комплексната съдебно-психиатрична и психологична експертиза, изготвено на досъдебното производство от експертите д-р Т.К. и Г.Г.;

4.писмените доказателства, събрани по досъдебно производство №923/2017 г. по описа на 07 РУ-СДВР, приети от съда по реда на чл.283 от НПК и

5. справка за съдимост на подсъдимия К. ЛЮБ. Р..

При обсъждане на доказателствата:

Съдът не отчете наличието на съществени противоречия по фактите, свързани с деянието и неговото авторство.

Съдът кредитира показанията на пострадалия Л., защото те се подкрепят от показанията на свидетелите Й.З., С.С. и Р.С. и от заключението на по съдебно-медицинската експертиза, изготвено от експерта д-р Х..

Показанията на пострадалия Л. и на свидетелите Й.З., С.С. и Р.С. са ясни, конкретни и непротиворечиви, като субективното отражение върху интерпретацията на фактите не повлиява върху обективността на информацията, която се съдържа в техните показания и липсва основание за пълна или частична дискредитация, поради заинтересованост или друга причина.

Показанията на св.И.Л. не съдържат данни за самото деяние, защото този свидетел не е очевидец. Св.З. е категорична в своите показания относно факта на нанесения от подс.Р. удар на пострадалия. Дори останалите свидетели да не са възприели удара, това не изключва обективността на този установен факт.

Съдът кредитира заключението по съдебно-медицинската експертиза по писмени данни, изготвено по реда на съдебното следствие от експерта д-р Р. Х. относно вида и характера на причиненото увреждане на пострадалия.

Вещото лице е дало отговор на поставените му от съда въпроси, като заключението му е ясно и пълно и съответства на останалите кредитирани от съда доказателства по делото.

В заключение съдът намира, че липсват съществени противоречия, които обективно да водят до разколебаване на обвинението относно авторството на деянието или настъпилия престъпен резултат, както и относно причинно-следствената връзка.

Кредитираните от съда доказателства – преки и косвени – изграждат ясна картина на фактичката обстановка, като позволяват да се направят категорични изводи относно характера на деянието, причините, довели до извършването му и настъпилите последици.

Тези доказателства категорично сочат и авторството на деянието, както и мотива на извършителя.

От правна страна:

От горната фактическа обстановка съдът стига до следните правни изводи:

Обект на престъплението по чл.131, ал.1, т.12 вр. с чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК са обществените отношения, свързани с неприкосновеността на човешкото здраве, телесната неприкосновеност на личността и реда в обществото.

От обективна страна на 21.04.2017 г. около 23:10 часа, в гр.София, в магазин „С март“, находящ се на ул.„К*****“ №64, К. ЛЮБ. Р. чрез нанасяне на удар със стъклена бутилка в лявата половина на лицето на КС. Л. /Х****/, му причинил средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на лявата половина на горната челюст и навлизане на кръв в костната пазуха на горната челюст, които наранявания в съвкупност реализират медико-биологичния признак счупване на челюст, като деянието е извършено по хулигански подбуди - при явно незачитане и нарушаване на порядките в обществото и правата на личността, тъй като е осъществено на публично място, при демонстрация на безнаказаност и пренебрежение на установените правила, закрилящи добрите нрави в обществото, телесната неприкосновеност и достойнството на отделната личност.

Изпълнителното деяние е осъществено от подсъдимия К. ЛЮБ. Р. чрез действие – той е нанесъл удар с бутилка по лицето на пострадалия.

В резултат от деянието на подсъдимия и вследствие от неговото умишлено действие, на пострадалия е причинена средна телесна повреда.

От субективна страна деянието е извършено умишлено, защото

подсъдимият е съзнавал общественотоопасният характер на деянието, предвиждал е настъпването на общественотоопасните последици и е искал настъпването на тези последици.

Подбудите са били хулигански, защото обективно сочат, че деецът цели да прояви явно и грубо неуважение към обществото, като с употреба на насилие причини телесни увреждания на пострадалото лице.

След установяване по несъмнен начин на всички признаци, които са елементи от фактическата страна, формиращи деяние извършено виновно, при пряк умисъл, то съдът намира, че подсъдимият К. ЛЮБ. Р. е осъществил както от обективна, така и от субективна страна състава на престъпление по чл.131, ал.1, т.12 вр. с чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК, поради което го призна за виновен на основание чл.303, ал.2 от НПК.

Всички доводи на защита за недоказаност на авторството на деянието са неоснователни. Св.З. е възприела, че именно подс.Р. е нанесъл удар с бутилка в лицето на пострадалия и е видяла оттеглянето на подсъдимия от местопрестъплението.

Съдът се произнася по повдигнатото от прокурора обвинение.

Няма повдигнато обвинение за причиняване на телесна повреда по други подбуди, освен по хулигански. Затова и съдът няма задължение да се произнася по доводите на повереника на частния обвинител и твърденията за евентуален расистки мотив.

При определяне на наказанието:

За извършеното от К. ЛЮБ. Р. престъпление в Наказателния кодекс, е предвидено наказание „лишаване от свобода” от две до десет години.

По отношение на подс.К. ЛЮБ. Р. като смекчаващо обстоятелство съдът отчита чистото съдебно минало на дееца към датата на деянието.

Като отегчаващо обстоятелство съдът цени несъставомерните увреждания, причинени на пострадалия в резултат от деянието.

С оглед на горното съдът намери, че при определяне на вида и размера на наказанието на подс.К. ЛЮБ. Р. следва да се приложи разпоредбата на чл.54 от НК, а именно в пределите, предвидени в закона за извършеното престъпление над минималния и под средния размер, предвиден в НК за това престъпление.

Ето защо съдът наложи на К. ЛЮБ. Р. наказание „лишаване от свобода” за срок от три години.

Доколкото К. ЛЮБ. Р. е неосъждан към момента на деянието, съдът намери, че изпълнението на наказанието следва да се отложи по реда на чл.66 от НК за срок от пет години.

Това наказание се явява справедливо.

Съдът определи наказанието, като взе в предвид причините за извършване на деянието и другите обстоятелства от значение за отговорността на подсъдимия.

С оглед на горното съдът приема, че така определеното наказание съответства на степента на обществена опасност на деянието и дееца.

Така ще бъдат постигнати целите на наказанието, визирани в чл.36 от НК.

Такси и разноски:

С оглед на това, че съдът е признал подсъдимия за виновен, то на основание чл.189, ал.3 от НПК К. ЛЮБ. Р. следва да заплати разноски в размер на 398,00 лева по сметка на Софийски районен съд, 194,19 лева разноски по сметка на СДВР, както и на основание чл.190, ал.2 от НПК 5,00 лева за служебно издаване на изпълнителен лист по сметка на Софийски районен съд.

На основание чл.189, ал.3 от НПК подс.К. ЛЮБ. Р. следва да заплати разноски на частния обвинител КС. Л. /*****/ - сумата 3750,00 лева, представляваща адвокатско възнаграждение на повереника, адв.С.. Този размер на разноските се явява съответен на характера и тежестта на обвинението, фактическата и правна сложност, и продължителността на делото в първоинстанционния съд.

По тези мотиви съдът постанови присъдата си.

Районен съдия:

Г.Г.